

Len trochu v poriadku

Jana Varcholová

Debutová zbierka poviedok

Jany Varcholovej *Len trochu v poriadku* ukazuje komunitný život prevažne mladšej strednej generácie, ktorá sa tlačí na kope, a predsa sa cíti osamelo. Postavy v nej sa pozorujú, porovnávajú, scvrkávajú, vyvreskujú po sebe, občas požívajú nadmerné množstvá alkoholu či jedla na vyrovnanie sa so stiesňujúcim životom veľkomesta alebo vlastnými, nie vždy úplne štandardnými vzťahmi.

Autorka na ich zobrazenie využíva realistickú optiku, miestami drsnú a sarkastickú, ironicky odstupovú, so špecifickým nenásilným humorom. Ďalšou polohou je nenápadný prerod textu vychádzajúceho z realisticky pôsobiacej situácie do absurdity, často až kamsi k surreálnu, kde byť čudný je tou najnormálnejšou vecou na svete.

JANA VARCHOLOVÁ

LEN TROCHU V PORIADKU

Ilustrácie: Barbora Idesová

starioco,
táto kniha je pre teba

{ **NOMANTINELS** }
DIVADLO

Teta Marika

Pokiaľ išlo o mňa, bola ešte hlboká noc. Pokiaľ išlo o tetu Mariku, bol už krásny slnečný deň, v ktorom u slušných ľudí nejestvuje miesto pre spánok.

Nad hlavou sa mi ozve hlasné klopanie. Hoci mňa a tetu Mariku delil hrubý záves, akýsi povedomý inštinkt ma pobádal k tomu, aby som fejkovala spánok aj za takýchto okolností. Pre väčšiu uveriteľnosť som sa trochu pohmýrila, také klopanie sa predsa ani v najhlbšom spánku nedá úplne odignorovať. Čo ak je záves predsa len mierne poodhrnutý, teta Marika nie je z tých, ktorí by sa ostýchali nakuknúť dovnútra. Nasledovalo niekoľkosekundové ticho. Mám podozrenie, že iba zbiera energiu na druhý pokus a neotváram oči. Na pavlači počuť tiché čapkanie papúč. Čapkanie sa priblíži a opäť sa po izbe ozýva klopanie na sklo. Podozrenie sa potvrdilo.

„Deniskáááá.“

Viečka prižmúrim ešte silnejšie.

„Deniskáááá,“ sprevádza volaním vyklopkávanie po okennej tabuli.
„Si doma, Deniskááá?“

„Ja ešte spím,“ vyhráknem nahlas v panike.

„Jááj, tak prepáč, zlatinko.“

Je mi jasné, že som prehrala ranný boj, teta Marika vie, že som už hore, že už nezaspím, a príde znova. Rezignovane otvorím pravé oko. Pohľad mi padne na ženský zadok v nohavičkách nasmerovaný dohora. Obzriem sa ponad seba a vidím poodhrnutý záves.

Nie veľmi, ale dosť... dosť pre tetu Mariku. Všetko je už jedno, otváram aj ľavé oko, pozerám novému ránu priamo do tváre a jeho svetlo ma bolí.

Jednou nohou odkopnem perinu. Pomaly sa zviecham, vystieram si chrbát, opieram ruku o matrac a nadvihnem sa do sedu. Takto sa vraj šetrí chrbtica, ale myslím, že tá moja na mňa zanevrela niekedy v šestnástich, keď som odmietla praktizovať masochistické cviky, ktoré mi ortopedička oxerodoxovala na recyklovaný papier.

Slnko je vysoko, snažím sa jeho nemú hrejivú výčitku ignorovať a plynule sa prešuchcem do tmavej kúpeľne. Svetlo v nej sa zažína pomaly, postupne, takmer ako v reálnej prírode. Po stlačení vypínača žiarovka nevyšle do mozgu smrtiaci lúč, iba vás jemne presvedča, že byť hore nie je tá najhoršia vec na svete. Siahla som do pohára so zubnými kefkami. Počas čistenia zubov rátam, koľko ich v ňom je. Jedna medzizubná kefka, jedna lopatka na jazyk a sedem kuraproksiek. Snažím sa spomenúť si, kto každý spal v mojom byte za posledných tridsať dní, narátam päť ľudí, z toho minimálne jeden zubnú kefku podľa môjho názoru nevlastní.

„Ktorá kefka je tvoja?“ kričím smerom do spálne.

„Modrá,“ ozve sa tlmený hlas.

Beriem do ruky modrú a červenú, ostatné bez milosti vyhadzujem do koša. Aj kefkky majú právo na priestor, nechcú sa dusiť v štetinách cudzích kuraproksiek. Trochu aj klamem. Pravdou tiež je, že mám strach, aby som si neumyla zuby cudzou kefkou, lebo tu končí moja tolerancia a láska k blížnemu. Požičaj si môj uterák, požičaj si moje spodné prádlo, ale zober mi kefku a zomrieš. Pozvoľna, pomaly, ako žiarovka s postupným zhasínaním.

V chladničke nájdem okrem kečupu a horčice zvyšok mandľového mlieka. S malou iskričkou nádeje otváram skrinku a hrabem sa v jej zákutiach. Slávnostne vyťahujem ovsené vločky, zalievam ich zohriatym mliekom. Kým jem svoje smutné raňajky, odvážim sa pozrieť na hodinky. Jedenásť tridsať. Potrebujem zistiť dĺžku svojho spánku, keďže čerstvosť pociťujem vždy podľa počtu odspatých hodín. Sila autosugescie. V telefóne nájdem email s časovými údajmi z taxikárskej aplikácie. Štyri nula päť. V tom momente na mňa sadá únava, dokonca sa mi zdá, že nový deň mi priniesol aj štedrý dar v podobe miernej opice.

Vplížim sa do vlastnej spálne a kradmým krokom sa približujem až k závesu. Nedotýkam sa ho, aby sa nepohol, iba sa nahnem a vyzriem von. Tam je. Teta Marika sa nepohla ani o piad', polieva bylinky jednu po druhej.

„Naozaj si myslíš, že nič netuší? Tebe fakt šibe, veď je iba stará, nie sprostá. Je to herečka,“ rozhovoril sa zadok na posteli. Hladká koža sa pohýbala najprv veľmi jemne, ozvalo sa mrnčanie. „Pod' ešte ku mne.“ Pohyb sa zintenzívnil. Spod periny začalo vykúkať viacero častí tela.

„Nejdem, došla káva, musím ísť do obchodu. Podľa mňa netuší, vždy sa ma pýta, kto bol ten a ten fešák a kedy príde znova.“

„Ach bože. To som sa dožila,“ mrnčí telo ešte viac a pretočí sa na druhú stranu. Pohľad mi padne najprv na neoholené chlpy v jeho strede. Možno mi tú kávu až tak netreba.

Ruky stále zakrývajú tvár vankúšom: „Však sa mi dívaš na ohanbie?“

Vybuchnem od smiechu nad slovom z iného storočia a pohľadím stred tela s chlpmi.

„Len fa fmej, vedela fi, že ohanbie je od slova hanba? Ale ty fiadnu nemá!“ kričí vankúš.

„Áno, vedela, nie, nemám, a ty tiež nie.“

„Ja viem,“ ruky konečne oslobodili tvár spod vankúša a objavila sa Hana: „Chod' teda po tú kávu, do postele môžeme ísť aj potom.“

Obula som si tenisky a vyšla som na chodbu.

„Kam ideš?“ zastavil ma nevinne znejúci hlas prichádzajúci od petržlenu. Teta Marika robila blokádu medzi mnou a dverami ku schodisku. Tak si predstavujem španielsku inkvizíciu, milo vyzerajúca staršia pani so sladkým hlasom, ktorá ťa pošle priamo do pekla. Ale tetu Mariku nezaujímal pekel, možno ani nebo, zaujímali ju informácie. Rozhodla som sa pre pravdu, abstinenčné príznaky z nedostatku kofeínu ma súrili a klamstvo vyžaduje viac energie, než som v tej chvíli mala.

„Do obchodu, nechcete niečo?“ spýtala som sa, po centimetroch sa pomaly presúvajúc od svojich dverí smerom ku schodom.

„Nie, všetko mám, a tebe čo treba? Povedz, ja ti dám,“ vyzvala ma teta Marika a v tej chvíli mi konček krhly mieril priamo na srdce.

„Všetko, nemám nič, ozaj musím ísť do obchodu,“ pokúsila som sa absurdne ešte raz o vysvetlenie svojho odchodu. Prsty sa mi takmer dotýkali kľučky.

„No dobre, Deniska. Tak si vyser oko.“

Som voľná. Otváram dvere.

„A toto je kto?“ hlas tety Mariky ma zastaví na prahu.

Otočím sa, zamrznem, Hana stojí pred dverami v košeli, myslím tým, že naozaj iba v košeli, z úst jej trčí cigareta a v ruke drží šálku.

„Krásne ráno, teta, ja som Hana, teší ma. Som si prišla vypiť... čaj,“ povedala Hana, pričom mi bolo jasné, že za tú minútu si mohla stihnúť do pohára naliať nanajvyš tak vodu so sirupom.

„Áno? A vás som tu už, tuším, videla. No. Deniska. Ty si sem vždy také fešandy vláčiš, kde ich berieš?“

Tak vie či nevie? Hana tlmí smiech v šálke s fejkovým čajom.

„Čo vám poviem. Samy chodia. Zoženiem aj vám.“

„Nóó, to hej, tie v mojom veku sú už všetky... vieš kde,“ vystrkuje teta Marika opakovane ukazovák k nebu. „Tak mi niekoho zožeň do podnájmu, nejakú kamarátku, mne je tu samej smutno. A vy, zlatinko, niekoho nepoznáte?“ obrátila sa na Hanu. „Veď podťe ku mne na kávu, dobrú vám spravím, s vajcovým likérom.“

Viem, že je to pasca, ale ja mám misiu. Využijem, že sa pozornosť odo mňa odvrátila, nechávam Hanu v tom, čo si načala, a vyrážam za Popradským špeciálom. O pol hodiny som späť, otvorím dvere a teta Marika má na stoličkách okolo seba rozložených päť hrubočizných rodinných albumov. Hane sa spodok košele lepí na stehná, fajčí tretiu cigaretu.

„Kto je toto?“ spýtam sa na ženu z čiernobielej fotografie.

„Že kto! Mladá si a nič nevidíš tými očami,“ prstami si mimovoľne pohladí hrud', cez ktorú má navlečenú dlhú fialovú zásteru s drobnými kvietkami. Na chvíľu nastalo ticho.

Nechcelo sa mi veriť, že krásna mladá žena s kučeravými vlasmi a bohémstym pohľadom a táto Marika sú tá istá osoba. Z takých žien sa predsa nestávajú tety.

„A toto tu, to je môj Janko, toho si už nestretla,“ prerušuje mlčanie a ukazuje na vysokého muža za fóliou. „Aha, ako mu pristane tá uniforma. A to som ho najprv vôbec nechcela. No a veď si sadni, Deniska, čo tam tak stojíš? Ešte ťa odfúkne vietor, čo si taká chudá.“

Pochopila som, že ja a teta Marika máme rozličný názor na BMI a tiež to, že život ma za čosi tresce a ja si proste kávu pred tretou neurobím. Nechala som si zájsť chuť na presu aj na Hanine obnažené kolená a zošuchla som sa na drevený hokerlík vedľa nej.

„Nechcela som ho, lebo som vtedy chodila s Jurom z Pezinka, už asi dva roky. Chcela som ho predstaviť otcovi a mame, tak som ho pozvala na nedeľný obed k nám, urobila som rezne, zemiaky a hlávkový šalát so zálievkou. No a si predstav. Chystám stôl, dávam krásny sviatočný obrus a ten Juro sedí, sedí a zrazu začrie rukou do toho šalátu a začne si ho pchať do úst. Strčil tie špinavé prsty rovno do misy! Tak som sa s ním na mieste rozišla. Ja som veru nebola odkázaná na takého grobiana,“ rozhorčovala sa teta Marika a papučou rytmicky dupala po kachličkách. Hoci bolo leto, mala na nohách silonky, cez ktoré bolo vidno hrudky kľčových žíl.

„Zhodou okolností som na druhý deň stretla Janka na korze, chytil ma za predlaktie a hovorí: Mara, ja ťa chcem, pod' dnes so mnou tancovať! Tak som potom šla von s Jankom, len tak, z trucu. A ten truc nám vydržal štyridsať rokov. A teraz vidíš, čo z toho mám, Deniska, hovno. Tu som sama celý deň,“ uzavrela príbeh a zaplasla gigantický fotoalbum. Opäť sa odmlčala a žmolila umelohmotný fosforeskujúci ruženec.

Chcelo sa mi vyskočiť, chytiť ju za ruky a kričať na ňu: Čo sa vám stalo? Čo sa stalo medzi Marou a Marikou? Ale namiesto toho som sa opýtala: „A do nejakého... centra... nechcete ísť?“

„Áááale, čo ja tam budem, stará baba.“

„Ale veď to je pre staré baby,“ odvetí Hana.

„Tak to vám pekne ďakujem.“

Hana sa nenechá vyviest' z miery, prstom skroluje po obrazovke telefónu: „Aha, tu je jedno blízko. Pondelky o šiestej, káva, čaj, posedenie.“

„Kávu nemôžem teraz piť.“

„Tak si dáte čaj,“ snažím sa ju povzbudiť k spoločenskej aktivite.

„Čaj? To si môžem aj doma spraviť,“ nedala sa ani náhodou povzbudiť teta Marika.

Čo mi pripomenulo – káva. Ospravedlním sa, že musím ísť dovnútra, inak mi ozaj praskne hlava, a Hana sa už zviecha tiež. Teta Marika predstiera pohoršenie, že ju tak skoro opúšťame, a začína ukladať albumy na kôpku. Zavriem dvere, opriem sa o stenu

a nahlas si vydýchnem. Hana sa na mňa natlačí, v jednej ruke stále drží prázdnu šálku a druhou mi zájde pod tričko. Poodhrniem jej košeľu, dlaňou jej prechádzam od brucha smerom dolu. Je to jediný človek na svete, na ktorom mi vonia aj cigaretový dym.

Nenamáha sa s rozopnutím mojich nohavíc, prejde rovno pod nohavičky a zároveň mi vtisne jazyk do úst. Chrbát mi chladí stena, na tvári cítim poludňajšie slnko a na stehne cez tenkú látku vlhkú Hanu. Medzitým ma všemožne priklincuje k stene. Vonku stále počujem šuchotanie papúč, pokúsim sa Hanu jemne odtlačiť ďalej odo dverí, ale nepohne sa ani trochu.

„Deniskááá. Deniskááá, nenechala si si vonku peňaženku?“ počujem priamo za dverami spolu s lomcovaním kľučkou.

Kdesi, už vôbec neviem kde, Hana ešte zoženie voľnú ruku a priloží mi ju na ústa.

Chvíľu sa nehýbeme.

„Hana, proším ťa, mňa asi febne f tej Denifky,“ snažím sa tentoraz ja artikulovať cez prekážku.

Hana sa usmeje a vojde hlboko do mňa.

Klopanie neprestáva, ale už mi je ukradnuté, cítim, ako sa Hana spravila na mojom stehne. Jemne mi zoberie obe ruky a otočí ma smerom k stene. O krk sa mi trie golier jej košele a spotené vlasy.

Hned' po orgazme sa rozplačem.

„Teraz prečo plačeš?“

Sadnem si do kuchyne, držím si hlavu medzi dlaňami, prsty mám stále lepkavé.

„Sa bojím, že sa jedného dňa zobudíme ako Haňka a teta Deniska.“

„Čo že sa?“

„S krčvými žilami a krhlou v ruke.“

„Denisa. Ty máš to vaše východniarske PMS, však?“

Podľa Hany bol predmenštruačný syndróm výhovorkou typickou pre ženy z východného Slovenska, ktoré tým ospravedlňovali svoje pretlaky emócií.

„Asi. No a čo. Čo to, prosím ťa, mení na situácii? Ja nemôžem za to, že vy v tej Petržalke ste mali drsné detstvo, a preto v dospelosti používate nadmieru sarkazmu a bojíte sa ukazovať svoje city.“

Hana sa začala smiať, čím svojej emócií priechod dala a, prirodzene, celú situáciu iba zhoršila.

„PCT, to ti je. Postcoital tristesse. Východniarsky postkoitálny smútok,“ povedala, zastala si za mňa a začala mi bozkávať krk.

„Hana, ty používaš tie najlacnejšie triky na svete.“

„Lebo na teba fungujú! Radšej mi povedz, čo je teraz za problém s kŕhlou a kľúčovými žilami.“

„Pravda, fungujú. No proste si predstav, že máš dvadsať, všetci muži v Prešporke ťa chcú, chodíš sa korzovať k Dunaju v krátkej sukni len tak, aby ti všetci závideli. A teraz fast forward, máš šesťdesiatpäť, vyzeráš na sedemdesiat, zbieraš zľavové letáčky, vaľkáš cesto na buchty na pare, mačke dávaš do misky smradľavé rybacie mäso a všetci ťa poznajú len ako tetu Haňku, Hana je už iba na fotke, chápeš. Tak ja sa iba pýtam, ako sa niečo také stane? Vždy si taká bola, len to na mladých nevidno, alebo sa postupne nejako životne upelešíš, alebo čo? A najhoršie, čo si viem predstaviť, je to, že aj ty sama tomu uveríš, stretkovatieš sama pred sebou.“

„A tebe prišlo ako najlepší nápad zostresovať sa z toho už v tridsiatke, aby ťa to mohlo trápiť ešte ďalších tridsať rokov. Možno práve z toho stretkovatieš. Tu máš radšej kávu,“ oznámila mi Hana prvú správu dňa, ktorá konečne dávala zmysel a ktorá mi dodala chuť žiť ďalej, aspoň kým účinkuje kofeín.

„Nechápem, kedy si ju stihla uvariť. Vieš, ženy z Petržalky sú vlastne najlepšie. Život vás naučil, z čoho sa oplatí stresovať.“

Kofeín neúčinkoval tak dlho, ako by som si bola želala, a obe sme zaspali na gauči, keďže prehýrená noc na nás predsa len zanechala svoje stopy. Prebrala som sa až okolo siedmej, slnko mlelo z posledného. Začula som klopanie na dvere, bolo mi jasné, kto to bol, hoci kto iný by najprv zavolať.

„Deniska, dievčatko, nejde mi kábel, už som všetko poprepínala, a vždy mi ide len tá estévéčka. Ja chcem pozerať ten seriál, čo ide o pol ôsmej, mňa to nezaujíma, tá ich politika.“

Vošla som do bytu vystlaného linoleom a zamierila k televízoru. Zistila som, že teta Marika poprepínala naozaj všetko. Keďže som sa necítila na hodinu strávenú pokusmi a omylmi, opýtala som sa, kde je návod, a šla som ho hľadať do spálne. V miestnosti bola veľká manželská posteľ a nad ňou visel obraz Krista s Pannou Máriou s neutešeným tmavozeleným pozadím, taký, aký kedysi visel v každom treťom dome. Na nočnom stolíku bol pohodený televízny program, krížovky a niekoľko rozčítaných kníh. Periny boli vzorne ustlané.

Na pravej strane postele bol vankúš, na ktorom bola červená sviečka na baterky, v prítmí nepravidelne blikala a osvecovala fotku položenú nad ňou. Na nej bol postarší muž v uniforme. Rám bol z čierneho plastu a fotka celá zrnitá, vytlačená na obyčajnom papieri.

„Nemám inú,“ ozvalo sa mi za chrbtom. „Nikdy sa veľmi nechcel fotiť, musela som ho nútiť. Toto bol jeho posledný deň v práci, tak som ho presvedčila, že nech má na pamiatku. Keby som bola vedela, že to bude skutočne jeho posledná fotografia... Ale takto – ukázala smerom k posteľnému oltáriku – ho mám stále vedľa seba. Aj sa s ním porozprávam, aj mu občas vynadám, že ma tu takto nechal.“

„Jasné,“ povedala som, aj keď nič nebolo jasné, všetko bolo skôr temné a povzbudilo ma to k rýchlej oprave televízora. Teta Marika mi na znak vďaky nanútila jablkový koláč a ja som už vedela, že pokiaľ ide o jedlo, nad postaršími ženami v hre na slušné odmietanie a výhražné núkanie nikdy nevyhráte.

Zvyšok večera prebiehal príjemne nudným spôsobom. Každá sme si introvertne robili svoje, ja som čítala akúsi knihu a Hana kombinovala skrolovanie článkov s mimovoľným dokreslovaním oplzlých obrázkov na faktúry rozhodené po stole. Okolo jedenásťtej sme samy pred sebou priznali, že nemá zmysel predstierať, že z toho dňa ešte vytrieskame čosi užitočné, a šli sme spať.

Sú približne štyri hodiny ráno, opäť sa budím na naliehavé klopkanie na okennú tabuľu. Klopkanie kamkoľvek o tomto čase zväčša neveští nič dobré. Preľaknem sa a budím Hanu.

„Nóó. Veď otvor, nemusíš aj mňa budiť, veď ťa nezje.“

„Ale čo keď umrie alebo čo, nechcem byť pri tom sama. Vstávaj.“

Vlasy na vankúši sa pohmýrili a ukázala sa pod nimi rozospatá a mierne nabrúsená tvár. Ale vedela som, že ona by ma zobudila tiež, takže mi to nebolo veľmi ľúto.

Otvorím okno.

„Niečo mi tam pípa.“

„Kde, prosím vás?“

„No v byte. Nemôžem spať, niečo mi tam stále pípa, zlatinko, nie je to televízor, ani rádio, ani telefón.“

„A... nepostláčali ste zasa niekde niečo?“

„No né, veď som spala a na to som sa zobudila, že niečo pípa,“ hlas tety Mariky znel inak ako cez deň, akosi plačливо, ospravedlňujúco, neisto.

Obliekla som si župan a šla za ňou do bytu, hneď za mnou vošla Hana.

„Aj vy ste tu?“ spýtala sa teta Marika.

Mala som potrebu, sama neviem prečo, podať akési vysvetlenie: „Viete, prišla aj Hana, ostala tu na noc, ona a ja vlastne...“

„Ale Deniska, s takými novinkami si ozaj môžeš ísť vysrať oko, radšej mi povedz, čo to je,“ prerušila ma taktne. Postupne sme s Hanou prešli všetky miestnosti. Absolútne ticho. Jediný zvuk bolo sotva počuteľné zrnienie sviečky na baterky.

„Ja nič nepočujem, teta Marika.“

„Tak ale... doteraz to tu bolo... Deniska, ja neviem, že čo to bolo,“ zmätene sa obhajovala teta Marika a čoraz viac jej v hlase bolo cítiť zadýchanosť, hoci len stála na mieste. „A... isto nič nepočujete?“

„Isto,“ odvetila som.

Teta Marika si sadla na posteľ a preložila si cez kolená nočnú košeľu, ruky sa jej triasli. Napila sa vody a rozplakala sa. Pozrela som sa na stenu nad nami, Pannou Máriou a Kristom na obraze celá scéna nijako nepohla. Chlap v uniforme sa tiež tváril rovnako ako predtým, akurát červená sviečka bola položená bližšie k rámu a dodávala fotografii mierne pekelný ráz.

„Možno to tá sviečka, nevyhodíme ju?“ snažila sa Hana nenápadne všetko zvaliť na škaredé elektronické peklíčko, hoci vedela, že žiadny pípavý zvuk z neho nevychádza.

„No to určite. Minule som mu nadávala celú nedeľu, že Janinko, prečo si ma tu nechal takú samu, a v ten večer, presne o polnoci, sa mi z ničoho nič zapol televízor. Fakt, neklamem. On je tu so mnou, dáva na mňa zhora pozor, tak mu môžem aspoň tú sviečku zapáliť, né?“

„Ako zapáliť, veď je na bat –“ Hana prehltna koniec vety, zachytiac môj pohľad krížom cez posteľ.

„Možno ste len unavená, teta Marika, dajte si ešte pohár vody, aj magnézium vám donesiem, to je dobré na nervy.“

„A už ideš, Deniska?“

„Ideme, predsa len sú štyri ráno.“

Šuchtavým krokom sa poberieme naspäť do bytu a líhame si spať. Som rozrušená, nie zo zvuku, ale zo strachu tety Mariky, z jej zmäteneho a ustarosteného výrazu. Otočím sa k Hane, zdá sa, že zapala, je z tých šťastných ľudí, ktorí pri kontakte s perinou okamžite

strácajú vedomie. Vpletiem si ramená pod jej ruky, cítim teplo pravidelne sa dvíhajúceho hrudníka, fakt stihla zaspáť.

Neprejde ani desať minút a opäť počujem klopanie. Tentoraz tiché, nenápadné, menej naliehavé ako zvyčajne. Rozhodnem sa nebudíť Hanu a vyleziem z postele.

„Začalo to pípať, hneď ako si odišla,“ vyhrkla teta Marika a skôr, než som stihla akokoľvek zareagovať, sa popri mne pretlačila dovnútra a ostala stáť v chodbe.

„Môžem dnes spať u teba na gauči?“ spýtala sa a až vtedy som si všimla, že v ľavej ruke stíska deku. Prešlapovala z nohy na nohu, bosá, iba v nočnej košeli. Nemohla som sa ubrániť predstave, že už jej chýba len plyšový macko.

O jedného človeka viac alebo menej v tomto byte, je to vlastne jedno. Pochopila som, že ak sa chcem vyspať, aj tak nemám na výber a ustlala som jej na rozkladacom gauči. Teta Marika mi celý čas stála za chrbtom a vzlykala. Keď si ľahla, doniesla som jej pohár vody, občas mám pocit, že je to na Slovensku reakcia na každý problém. Krúti sa ti hlava? Daj si pohár vody. Máš znížený tlak? Daj si pohár vody. Zrazilo ťa auto? Daj si pohár vody.

Teta Marika ho celý vypila a pomaly položila späť na stolík. Až vtedy som si všimla, že v deke mala zabalenú aj fotku svojho manžela, ktorú teraz položila vedľa seba na vankúš. Prikryla sa až po krk a otočila sa smerom k stene.

„Nechám zapálené malé svetlo aj otvorené dvere do spálne, keby vám ešte bolo zle, tak zakričte,“ povedala som a šla som si ľahnúť.

Hana ku mne napoly otočila hlavu.

„Hana, ja neviem, či sa ona trochu aj nezbláznila. Sama si videla, že nič nepípalo, ani vtedy, ani teraz. A zasa vybrala tú strašidelnú fotku, asi ma porazí, ak sa mi o nej bude snívať. Predstav si, že keď ty zomrieš, tak si vytlačím nejakú tvoju profilovku z fejsbúku a jebnem si to na vankúš v zlej kvalite.“

„Ty si predstavuješ, že ja zomriem prvá?“

„Áno, lebo to je desivejšie.“

„Rozumiem,“ zasmiala sa Hana a pricucla sa ku mne. „Dúfam, že si tiež uvedomuješ, že bojuješ proti panickému záchvatu vodou a teplom lesbického domova.“

Do minúty zaspala, nič z toho, čo sa udialo, nenarušilo jej odpočinok. To je tým detstvom stráveným vedľa železničnej stanice.

V tichu bolo z vedľajšej miestnosti počuť ťažký, ale pravidelný dych tety Mariky.